

כזה חדש בקלושמרל

קוסמטיקאי

עמדת יום אחד בדיונוגוף, ושתיי איזה מיץ. ממול, יצא מבית-הספר שלו ג'וקי ארקין עם חבר. מהשלומך מר זכאי, קראתי אליו בשימחה. נגד הבן-אדם התנהל לאחרונה מיספטימין מכוער, ועד ששם המעשה שעשה הוסב מ"אונס" למסתבר-מיצוה, האיש אכל הרבה קש.

לידו עמד בתור צעיר, משהו כסביבות הורן בייטי עם המישקפיים. כלי המישקפיים, לא יודעת. צבט לג'וקי כל הזמן בתחת בחשאי — תכיר לי אותה תכיר לי אותה. הכיר לו אותי. התחיל לאסוף כוחות לאופנסיה. בינתיים, התענייני אצל ג'וקי אם הוא עוד מלמד ג'ז. כל פגישה אותו סיפור. הוא כבר רגיל. כן הוא אומר לי בחיוך, לועס את הטכסט המוכר. אני עוד מלמד ג'ז.

אבל אני תמיד מבררת. מי יודע. אולי היוזמה הברוכה תקפץ עלי יום אחד, ואז, בושה גדולה תהיה זו אם אחמיץ את צ'אנס חיי לג'ז, לפסנתר, לאיטלקית, לבלט, לגיטרה ומאחמול גם ליוגה, בגלל סיבות פרוזאיות כמו העדר טלפון מעודכן. קישקשנו קצת. היה נחמד. הורן בייטי גילה שאני זו אני, ונשרף על המקום. מה את אומרת! קרא. אז את זאת את!

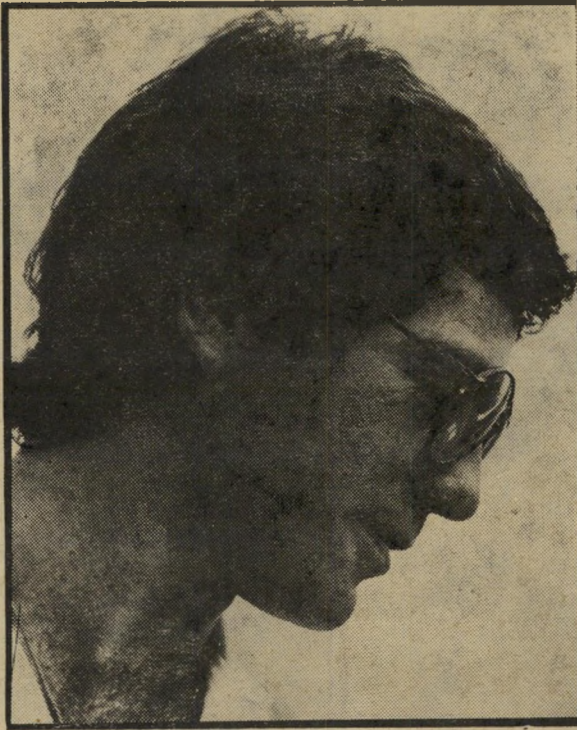
כזה בחור עם שאר-רוח, אינטליגנטי, נבון וחכם! איך לא עמדי ע-ל-כך ישר ממבט ראשון? הפנתי את כל תותחי תשומת-הלב לוורן בייטי. על הבוקר אני לא נוהגת לפקשש מעריצים. מצד שני אין לי זמן פנוי לטאקט, אז שאלתי אותו ישר, בתור בל חוט הכרות ראשונית קטנטנה, במה הוא מתעסק בחיים. אל תיראו את זה שזה ככה. בניגוד למילה "עובר", שהיא מילה גסה ובוטה, המילה "מתעסק" מאפשרת לבר-שיחי טווח הגדרה גדול ונרחב לספר את חייו איך שהוא רוצה. במילה "מתעסק" יכול להיכנס כל עיסוק או תחביב מאוד מרשים, ולחפות על "עבודה" שמאוד לא כזו.

למדתי כבר, שאצל העם שלי זו בדרך-כלל מכה קטלנית בביצים לעמת בן-אדם עם עובדות-חיים לא תואמות לאגו. כמו בקשה תמימה ממנו להגדיר את שם העבודה שהוא עוסק בה, בכדי לקבל שמץ של מושג ראשוני על האיש. כאן כולם מנולמים, בינוס'מנים חריפים, ורק בינתיים, רק בינתיים, הם שכירים קטנים. לא יפה לתפוס אדם על חם עם "בינתיים" שזוה, ולא לתת לו צ'אנס להסברה של מה שהוא באמת. אני נותנת צ'אנס כזה תמיד. מהיכפת לי גם שקר זו אמת. מה לעשות. לא יכולה לחיות דקה בלי סדר במגרות. מצידו, שכל עובדה ופרט יחליפו מיקום, סדר, ודירה — אבל תחילה, שיעלו בבקשה ברשת המחשב.

טוב, איפה הייתי? אהה. שאלתי את הבחור במה הוא מתעסק. מאמצע שום כלום. הוא מודיע לי פיתאום שהוא קוסמטיקאי. לא יאומן אמרתי. (באמת זה לא) באמת? האיש הניחן בשימחה. אני הוא אומר, קוסמטיקאי שמטפל רק בבתים של הלכותות. עושה לגברות ביקורייבית.

בלעתי חיוך ענקי, וניסיתי להיות רצינית. איך אתה בא? שאלתי. יש לך מכשירים ניידים, או מה. הסביר שיש לו מזוודה עם כל התכשירים, ועשר אצבעות של הידיים. שאלתי כמה עולה התענוג. אמר לי אלף לירות. שאלתי מה הוא עושה בעד האלף לירות. אמר: ניקוי פנים יסודי, מסג' פנים יסודי, מסכה, ומסג' גוף. והקליינטיות. אני לא יכולה לעצור יותר את אמא שלי. שיוצאת לי פתאום מהגרון, מסתדרת למסג' הגוף הזה בעירום או לא? תלוי הוא אומר. איך שהן מרגישות נוח.

מדדתי אותו מלמעלה למטה. טיישרט, גינס-על-תחת-נוראייב, חיוך של מונה ליוה. חטפתי צחוק משותרר. הראשי הרומני שלי עבד חזק. איזה רום סרוויס!!! הוץ!!!

אבי אשרוב
ורן בייטי הישראלי

אמרתי. שמע. יכול להיות שאתה בן-אדם רציני, אני לא. ראיתי את הג'יגולו האמריקאי. מה לעשות, לא יכולה לחשוב על משהו אחר. מאה אחו! צחק. את רואה בעצמך איך המגמה כיום היא להביא את כל השרותים הביתה!

בררתי מה הגילאים שמטפלות אצלו. אמר שלושים, שלושים וחמש, ארבעים, ארבעים ומשהו. שאלתי בזהירות אם קורית לו לפעמים איוו חברות דחופה באמצע הטיפול. באמצע הטיפול? הוא שואל, אף פעם לא! רק בסוף. חייך בכנות. טוב ברצינות. אני באמת משתדל שלא.

מה את רוצה מהבחור, אני אומרת לעצמי. הרי שמעת לכד. הוא משתדל. הוא משתדל. למה את מתעקשת לתשוב רק על התקלות. חישיבי על כל הפעמים שהוא עמד בפרץ והצליח לו. היו לי עוד כמה שאלות מאד מעניינות. כי עקרת-בית עם ילדה, עם בעל, עם מדור, וגם שני קילומטר של בלטות על ראשה, מוכרחה להתעדכן איכשהו בחיים, אבל נמלכתי. נזכרתי בכל האינטרס הזה שמתכה לי, או דהיתי את ענייני ההשכלה.

אמרתי. עזוב אותך מכל הבולשיט והשאלות. בוא למערכת בקיצור, ונרביץ תמונה. יראו אותך, יבינו את הכל. או זהו. מיספר הטלפון שלו זה 03-238986 קוראים לו אבי אשרוב, והוא בא.

עכשיו, כשאני כותבת זאת, אני נזכרת. יש לי חברה, מלי לגנוצקי. השמפניה הזו תוססת כרגע בניו-יורק. עוד לפני חודשים סיפרה לי בהתפעלות על התגלית שלה. בחור חמד, שהוא הקוסמטיקאי שלה.

תשמעי — דיווחה לי בזמנו ברוב התלהבות — יש לו ידיים זהב! איך אני אדע עכשיו, לעזאזל, למה היא התכוונה?

מצאתי פיגארו

לא נודמארי

דבר כזה, אף פעם לא קרה לי. אנשים זרים עוצרים אותי ברחוב, ושואלים קצת במבוכה: תסלחי לי, איפה הסתפרת? מה זה הסתפרתי! תיספורת חיי. לזה התכוון המשורר כל החיים, ולא הצליח לו. או ככה. כשבאה לי קריית השינויים באישיות, קורות לי כל הקסטטרופות. בדרך-כלל, אם אני צריכה דבר, אני צריכה את אותו מייד. היום — זה לא מהר מספיק. אני צריכה את זה אתמול. רדופת-תשוקת רגע, "לעשות משהו עם השיער", אני נכנסת למיספרות, ויוצאת בעור שיני. יסלחו לי כל הצדיקים, אבל כל הספרים בקאריירה שלי, עד שלא מגיעים לקרחת, לא מגיעים לאורגומה. ועד שלא מגיעים לאורגומה — לא עוזבים את הראש. אז זהו. מה התחלתי להגיד? אה!

נסעתי יום אחד לשרה חברתי, ומצאתי את הסטוציות בתיספורת חתיכתי. שר הורידה לה עשרים מתוך שלושים שנותיה. ראיתי, אמרתי: דחוף גם אני. נזכרתי שאני בת עשרים ושבע, והחמישים שלי דופקים בשער. צריך להתכוונן מייד. לכל אשה בא מצברוח טמבל כזה, אבל לא כל אשה הורסת לה את הראש בגללו. אני כן. מה יכפת לי, כבר התרגלתי.

עד רגע המפח, ישנה כזו תיקוה, כזה הימור, כזו התרוממות-נפש לקראת משהו נהדר שיקרה, וזה שווה את מחיר ההצגה, למרות שחודשים לוקח לי להתאושש.

אמרה לי שרה: אל תשאלי! אני מקבלת מחמאות מכל העולם. זה בכלל ספר-גברים. לא מפורסם, לא צמרת, לא בטיח — אבל כל מי שרק מבין עניין, זוגות זוגות, כמו בתיבת-נוח, תולכים אליו. הוא עושה תיספורות רוד סטוארט, ג'ין פונדה כאלה, מתאים תיספורות לגול-גולת, לא רק לשנים, שיגעון. כל ההנות — שלו זה מטר פופציק על מטר פופציק — אבל ירייבה.

קוראים לי מישל. הוא נמצא ברחוב לסל, פינת בני-יהודה. איך שעולים מדיונ-גוף בשדרות-קרן-קיימת ומגיעים לבן-יהודה, חוצים את הכביש. פוגים לכיוון צפון-תל-אביב, ורחוב ראשון שמאלה, עוצרים. חנות שנייה מהפינה, זה מישל. זה מאוד קטן, ואפשר לפסס.

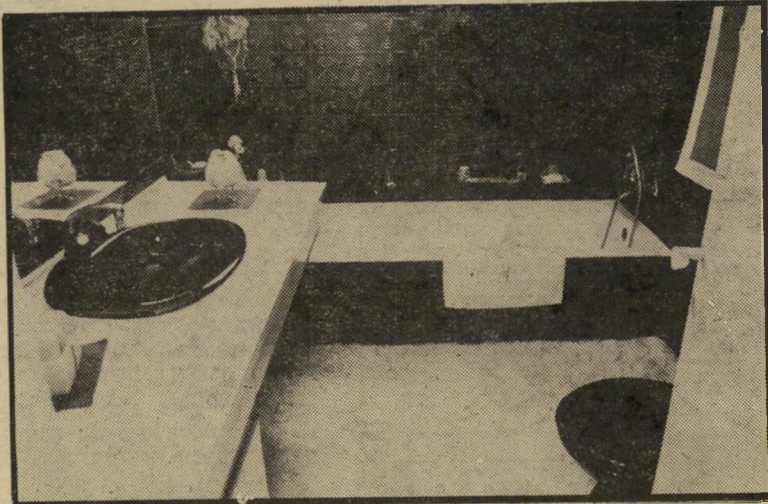
או הייתי, מה לומר, שיגעון, למעלה קצר, קופץ, עומד בלי לנפח, יורד בהדר-גרה, ולמטה, זה נראה ממש שיער ארוך. פעם ראשונה יצאתי ממיספרה בלי טעם חרה. הוא לקח לי שש מאות לירות. "כי אני חברה של שרה", מה לומר? שיהיה לי בריא עד גיל מאתיים. הייתי משלמת לי גם כפול, מגיע לו. אף פעם לא עצרו אותי ככה ברחובות לשאלו על התיספורת. יש לי רק עוד בעיה אחת. יכול להיות שאני טועה, אבל נדמה לי, שעושים שם לכולם את אותו מיסדר המפקד הזה. אפילו ככה, עדיין זה שווה. אני זה הפרצוף הכי נדיר, שתיכף ומייד, בכל פגישה, מזכיר לכל אחד איוו קרובה, "דומה כמו שתי טיפות!". או אם זה ככה, זה יכול לתפוס על עוד המון דגמים, ועדיין מאוד להצליח.

צמר-הפלדה בחומץ. מצ'פצים מצ'פצצי פים עד שכואבת היד, שוטפים במים. בי אמצע העבודה יש שלב מפיח שבו ה' אבן רק מתחילה להינמס, והחרסינה נר-אית לבנה ואפרורית יותר מאשר בתחילת העבודה. לא הרסתם את העסק, הרג' תם רק את הברק של הליכלוך. זה של החרסינה מתכה בסבלנות לחילוץ.

עובדים קטעים קטעים. לא נותנים לחי-מץ להתייבש על מישטח מסויים — כי לעולם אין לדעת איזה חתול מכר לכם הקבלן. יכול להיות שזו חרסינה אלף-אלף, ושום ברק לא יינזק לעולמים. אך במיקרה וזו חרסינה-בררה, מוטב להיזהר. כך שיכבה אחר שיכבה, עד שהעסק נוצץ. מנגבים עם מגבת תופה! יש לוטטה בעיניים.

כעת חק שני דברים. כל הסיפור אמור לגבי חרסינה בלבד. אמבטה עשויה מ' חומר אחר, והנצצתה טובא כפנט נפרד. בהזדמנות אחרת, קירצוף שמה. אני גמרת.

לגבי חרסינה בלבד. אמבטה עשויה מ' חומר אחר, והנצצתה טובא כפנט נפרד. בהזדמנות אחרת, קירצוף שמה. אני גמרת.

זוהר אינסטנט זבלות
רק לחרסיות בלבד

יצא לכם מזה שתחליפו קיר הרוס בידיים (הרוסות?) צמר-פלדה, כמות בלי קמצ'נות, וחומץ מהמכולת, איזה שני בקבוקים. מרטיבים את הקיר במים, ומתוך קע' רית בינונית, ששכחתי להזעיק אותה לעי' רה בין רשימת החומרים, טובלים את

פינת המדליות

החזרת הברק

האבוד לחרסינה

מזמן לא היתה לנו פינת-המדליות. למה פינת-המדליות? כיוון שעבור כל הניק-ינות המחורבנים שהוראות ביצועם גינת נות כאן — כי בלי הסינופוס הזה הן אי אפשר — ובכן עבור כל הניקיונות האלה מקבלים מדליות-הצטיינות, רק כאן, בפי' נח'ה-מדליות. תהילה מהעסק, רק פה, רק פה.

פעם, רבותי, היתה לכם חרסינה נוצצת? היתה יפה, מה? רוצים לחדש לה ימיה כקדם? רוצים שתבריק מחדש? למה לא. צריך רק לארגן לה ירידה כללית של מישקעי המים, זו ה"אבן" המפורסמת, ש' עשתה כבר תערובת של בטון עם מי סבון אלקאלי המון ליכלוך. מאיפה מתחילים? מזה שלא מרשים לגעת בעניין לאף אחד. זו עבודה עם רגש, ולא בקבלנות.

מכנינים כפפות-גומי (חובה!) חובה! מה